SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 12 NOVEMBER 1936

DE WINTERVOORRAAD IS EINDELIJK BINNEN

Huisvader of huismoeder?

Gunnar Grauwbaard

EEN MOPPERIG HEERSCHAP

Door een scherpe tong overwonnen

VERHAAL UIT NOORWEGEN

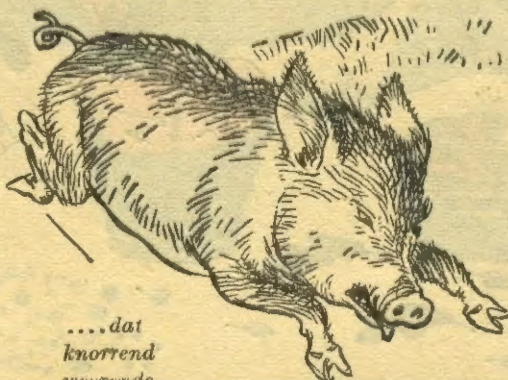
....hij vloog op het varken af....

GUNNAR Grauwbaard was een brommerige, onaangename man, maar dank zij zijn vrouw was hij toch nog zo kwaad niet als hij eigenlijk wel had kunnen zijn. Want haar voortdurend gekijf en gescheld had ten minste een goed gevolg — het leerde Gunnar geduldig te zijn.

Op sommige ogenblikken kreeg Gunnar's moeilijke karakter echter de overhand. Zo gebeurde het dan ook eens op een dag — het was in de hooitijd — dat hij, na vijftien uur zware arbeid op het hooiland, thuis kwam en 't avondeten niet gereed vond. Toen raasde en tierde de driftkop tegen zijn vrouw en hij schreeuwde het uit, dat alle vrouwen lui waren en nergens toe deugden.

Onderlinge afspraak

JE hebt makkelijk praten, Gunnar," antwoordde zijn vrouw. „Maar wil je soms met me ruilen? Goed, dan zullen we dat morgen eens proberen. Dan ga ik naar het land om te hooien en jij blijft thuis en doet de huishouding. We kunnen dan niet alleen zien wie van ons beiden de moeilijkste taak heeft, maar tevens wie zich er het best doorheen slaat."

....dat knorrend weglrende.

„Top!" riep Gunnar uit. „Dat is een idee naar m'n hart! Want zodoende zul je eens bij ondervinding leren, hoe zwaar het werk is, dat ik voortdurend verrichten moet. Misschien zal dat je dan meer ontzag voor je man bijbrengen — zo'n lesje heb je dringend nodig."

De volgende morgen bij het krieken van de dag ging de vrouw met een hark in de hand en een sikkel aan haar zijde op weg naar het hooiland, en ze zong van plezier nu ze het vooruitzicht had een gehele dag buiten in de vrije natuur door te brengen.

Ondanks zijn grote woorden van de vorige dag voelde Gunnar zich niet helemaal op zijn gemak, toen hij zich met zijn zoontje van nog geen jaar oud alleen in het huis bevond en hem al het werk in de huishouding en bovendien nog de verzorging van het kleine wicht wachtten.

Eerste tegenslagen

HET eerste karweitje, dat hij zou gaan opknappen, was het karnen van de melk, om boter te maken. Nog nooit te voren had hij dit werkje verricht en al spoedig kreeg hij van deze ongewone bezigheid dorst. Hij liet zijn werk dus in de steek, om beneden in de kelder even wat bier uit het vat te gaan tappen. Maar juist toen hij de stop uit het spongat getrokken had, om er vervolgens de houten tapkraan voor in de plaats te steken, hoorde hij boven zijn hoofd vreemde knorgeluiden. Het varken was de keuken binnengegaan en scharrelde daar nieuwsgierig rond! Gunnar vloog met de tapkraan in de hand de keldertrap op. „Dat kost me mijn boter!" bromde hij bij zichzelf.

En hij bleek gelijk te hebben ook, toen hij de karnton omgeworpen en de heerlijke room over de vloer verspreid vond. Het

varken scheen zich echter best te vermaken.

Dat was genoeg om Gunnar kwaad te maken; hij vloog op het varken af, dat knorrend wegrende. De boer liep het logge dier achterna en gaf het zo'n harde slag met de tapkraan op zijn kop, dat het dood neerviel.

En toen stond Gunnar verslagen, want hij herinnerde zich opeens met schrik, dat hij het spongat van het vat had laten openstaan en het bier dus bezig was weg te stromen.

In allerijl liep hij naar de kelder terug, maar het bleek reeds te laat te zijn. Geen druppel bier was er meer in het vat over.

Opnieuw begonnen

NU moest de arme, geplaagde man alles weer van voren af aan beginnen. Er bleek nog genoeg melk in huis te zijn, om wat boter uit te winnen, en Gunnar karnde opnieuw zo hard hij maar kon.

Daar schoot hem plotseling te binnen, dat hij de koe in zijn stal had laten staan. De zon stond nu reeds hoog aan de hemel en het arme dier had niets te eten noch te drinken!

Juist toen Gunnar op het punt stond, naar de koestal te gaan, viel hem in, dat zijn kind in de woning op de vloer zat te spelen. Veronderstel eens, dat het al spelende de karnton omver zou gooien! En om zo'n ongeluk te voorkomen, nam Gunnar de karnton op zijn rug alvorens hij water voor de koe ging halen.

De waterput was diep en de wateremmer deed zo lang over de reis naar beneden, dat de ongeduldige boer, ten einde er wat haast achter te zetten, het touw met de hand hielp uitvieren, waarbij hij echter voorover leunen moest. Het gevolg was, dat de inhoud van de karnton hem over hoofd en schouders stroomde en vandaar in de put terecht kwam.

Weidegrond op het dak

NOU, dan vandaag maar geen boter!" zuchtte de arme Gunnar. „Zo, nu moet ik de koe verzorgen. Het is wel al te laat, om hem naar de weide te brengen, maar er staat aardig wat gras tussen het riet van ons dak en dus zal ik hem daar maar bovenop zetten."

Het huis stond in een inzinking, zodat het dak bijna gelijk was met de glooiing van de heuvel, en Gunnar had er dus geen moeite mee, de koe boven op het huis te leiden. Hij legde eenvoudigweg een brede plank over de nauwe opening tussen de helling en het huis, waarna de koe over de plank kon stappen, als ware die een brug, en zodoende haar verheven weidegrond bereiken kon.

De baas kon niet bij haar blijven om op haar te passen, daar het nu tijd werd de soep te koken, die hij vervolgens aan de hooiers brengen moest.

Gunnar was hoe langer hoe voorzichtiger geworden, en thans kreeg hij een schitterende inval: ten einde te voorkomen, dat de koe al grazende van het dak rollen en haar poten breken zou, bond de boer een touw om haar nek; het losse einde van het touw liet hij vervolgens door de schoorsteen in de keuken zakken, om ten slotte — nadat hij weer naar binnen gegaan was — het uiteinde om zijn eigen been vast te knopen.

Aan het lijntje

NU behoef ik me om die koe niet meer bezorgd te maken," dacht boer Grauwbaard. „Want het is onmogelijk, dat ze nu nog een ongeluk krijgt."

Gunnar had het haardvuur ontstoken en de grote pot op het vuur gezet, toen opeens de koe uitgleed, van het dak rolde en daarmede den boer met zijn hoofd omlaag in de schoorsteen trok, waar hij door een dikke ijzeren stang tegengehouden werd. Zowel de man als de koe waren nu in een heel moeilijk parket, want de eerste hing in de schoorsteen en de laatste buiten langs de gevel. Gunnar schreeuwde luid en de koe loeide van geweld, zodat het een leven als een oordeel was daar bij de boerenwoning.

Gelukkig voor den boer — en voor het koebeest — was de boerin op het hooiland ongeduldig geworden, omdat haar soep niet

(Vervolg op bladzijde 7)

.... die langs de huismuur bungelde

KOEN EN ZIJN KAT

Toen de trossen losgegooid waren en het schip zich langzaam in beweging begon te zetten, riepen ze elkaar ten afscheid een hartelijk „Tot weerziens!" toe. Het schip was zijn reis naar verre landen begonnen!

Koen keek op zee zijn ogen uit naar alle schepen, die ze tegenkwamen, en de kapitein was zo vriendelijk hem zijn verrekijker te lenen, opdat onze kleine vriend de andere vaartuigen beter zou kunnen zien.

Intussen had de rattenkoning gezien, dat Koen aan boord was en hij haastte zich dus naar zijn volgelingen, om hun het nieuwtje te gaan vertellen. „Nu hebben wij, ratten, Koen en zijn kat in onze macht!"

Beneden in het ruim van het schip stonden zakken vol meel en andere eetbare waren. De rattenkoning gaf zijn onderdanen bevel, er onmiddellijk flink op los te gaan eten van al die kostelijke zaken

Terwijl de ratten ijverig begonnen te knagen, lachte hun koning luid van louter plezier —„Wat zullen de mensen hier aan boord raar opkijken, wanneer ze merken wat er gebeurd is!" riep hij uit

Intussen hielp Koen de matrozen bij het hijsen der zeilen en, daar hij een vlijtige jongen was, had hij het zodoende heel erg druk. Maar wanneer men hard werkt, krijgt men ook eetlust.

Daarom sprak de kapitein tot den scheepskok: „Maak ons nu eens een goed middagmaal gereed, kok!" En de scheepskok ging onmiddellijk omlaag, om alles te halen wat voor het eten nodig was.

Maar wat stond die keukenprins verschrikt te kijken, toen hij de verwoesting zag, die de ratten hadden aangericht! „Alle zakken zijn kapot geknaagd!" klaagde hij „En er is heel veel opgegeten!"

„Nu krijgt je kat het nodige te doen, Koen!" zei de kapitein. „Het dier moet zien al die ratten uit te roeien — want als het daar niet in slaagt, moeten we hier aan boord verhongeren!"

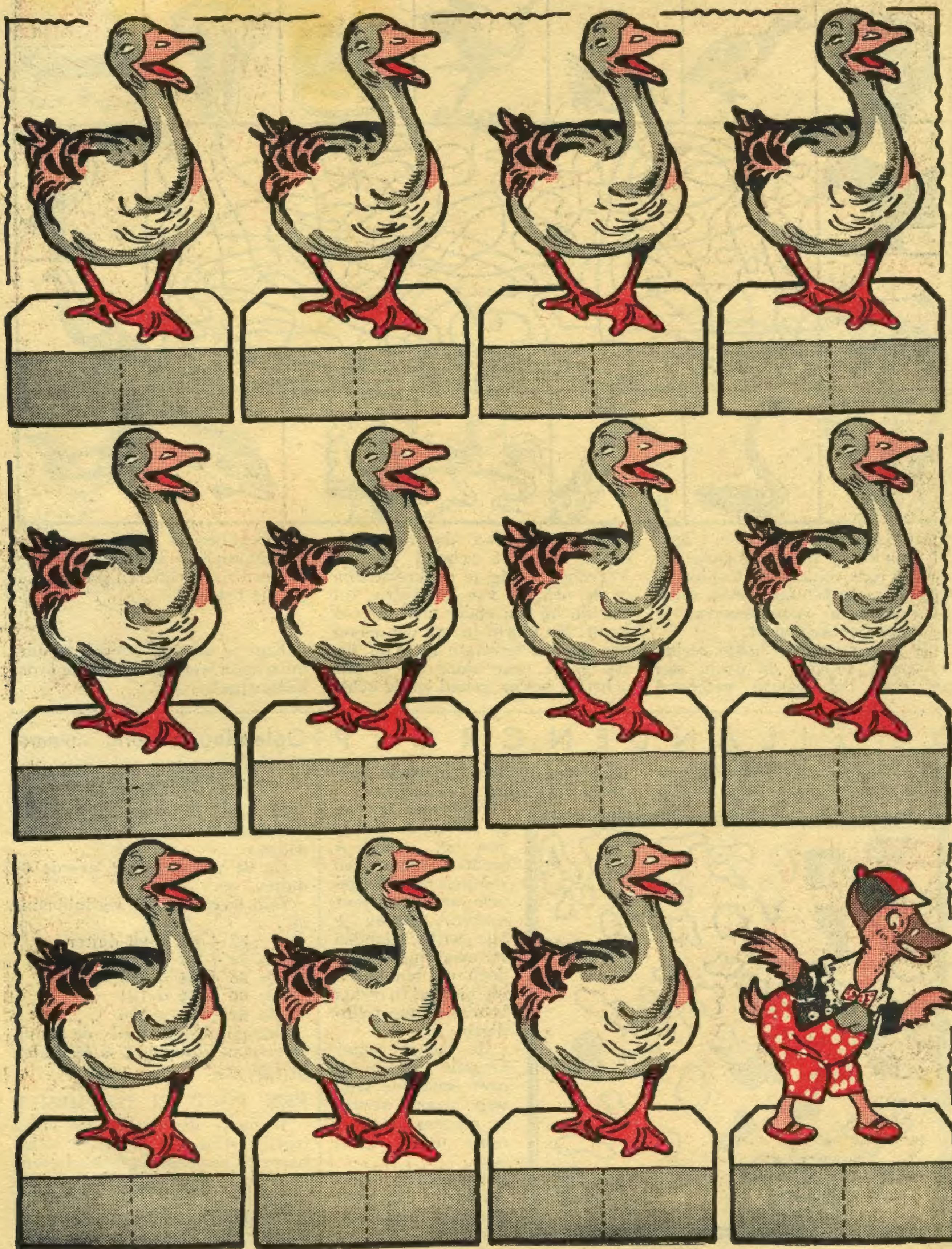
ELF GANZEN EN EEN GANSJE

DIT is nu eens iets voor de allerjongsten van de familie, deze ganzenparade uitgevoerd door elf koddige ganzen en een grappig ganzenjong.

Maar al is de prent dan ook alleen bestemd voor de kleinsten, toch moeten ook dezen er iets voor doen, om er het volle plezier aan te kunnen hebben.

Het allereerst moeten de witte

(Vervolg op bladzijde 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN MENAGERIE-RAADSEL

HOUD je veel van dieren ? Ja ? Dan kun je aan dit menagerie-raadsel eens flink je hart ophalen, want daar komen maar even achttien dieren in voor, waarvan je de namen zoeken moet.

Je begint in het hokje rechts bovenaan, bepaalt de naam van het dier, dat daarin getekend staat, neemt van die naam de eerste letter en schrijft die op. Vervolgens volg je de kronkellijn in de richting van het pijltje, tot die lijn bij een ander dier terecht komt. Nu schrijf je van den naam van dit dier de eerste letter op. En zoo ga je maar door tot je alle achttien hokjes gehad en de achttien beginletters achter elkaar opgeschreven hebt. Die letters vormen dan een zin, welke een goede raadgeving bevat.

* * *

Kun je die zin vinden zonder duizelig te worden van al die kronkellijntjes ?

DE EILANDENGROEP

HET plaatje geeft een archipel- of eilandengroep aan, waarin een aantal donkere figuren de „verboden" eilanden voorstellen.

Nu wordt er van je verlangd, dat je van het eiland A rechts bovenaan een rondreis door de gehele archipel gaat maken, waarbij je alle „witte" eilanden eenmaal moet aandoen en ten slotte bij 't eiland B, rechts bovenaan, moet eindigen.

Je moogt echter nergens tweemaal over eenzelfde stuk weg gaan, terwijl je nergens je eigen route moogt kruisen.

De donkere „verboden" eilanden moog je **niet** aandoen.

Oplossingen vorig nummer

DE HEKS EN DE HANDWERKSMAN

Je moet bij deze opgave van achteren af beginnen te rekenen. Aldus :

De 6e verdubbeling leverde 64 duiten op.

Dan leverde de 5e verdubbeling op :

32 + 64 = 96 duiten.
de 4e 48 + 64 = 112 „
„ 3e 56 + 64 = 120 „
„ 2e 60 + 64 = 124 „
„ 1e 62 + 64 = 126 „

Oorspronkelijk had de handwerksman dus 126 : 2 = 63 duiten in zijn zak.

EEN FOUT IN DE HEMEL

Wanneer de zon en de maan tegelijkertijd aan de hemel zichtbaar zijn, keert de maansikkel steeds zijn bolle zijde naar de zon toe en zijn holle zijde van de zon af.

De kunstschilder had de maan echter juist andersom afgebeeld.

ELF GANZEN EN EEN GANSJE

(Vervolg van bladzijde 5)

strookjes tussen de grijze strookjes en de dierfiguren met een kleurpotlood keurig netjes groen gekleurd worden, omdat die strookjes het gras moeten voorstellen, waarop de ganzen hun ganzenmars uitvoeren.

Wanneer we met dat kleuren gereed zijn, blazen we eerst even uit van de vermoeienis en vragen dan aan moeder de gompot ter leen, waarna we dan een stuk dun wit karton opzoeken.

Vervolgens plakken we de hele plaat op het karton, ten minste als we al zo handig zijn. Anders vragen we vader of moeder om hulp bij dit kleverig werkje.

De plaat moet na het plakken onder een stapeltje boeken blijven liggen tot ze droog is, want op die manier blijft ze mooi vlak.

Zijn we zover, dan gaan we alle dieren uitknippen, met voetstuk en al, om daarna in alle grijze strookjes langs de stippellijn een een knip te geven.

Langs de zwarte lijn vouwen we nu de ingeknipte grijze strookjes om; de linkerhelft naar achteren en de rechterhelft naar voren. En kijk, nu kunnen alle ganzen rechtop staan!

Stel nu het hele dozijn snateraars maar eens op tafel op en zie eens hoe keurig het in ganzenmars voortstapt.

Wat je jezelf al niet voor 'n plezier bereiden kunt door een kleinbeetje moeite te doen, nietwaar!

(Vervolg van bladzijde 3)

....en in de grote soeppot terecht kwam.

gebracht werd; de vrouw kwam juist aangerend, om haar eten dan maar zelf te gaan halen.

Wat was ze verwonderd bij het gezicht van de koe, die langs de huismuur bungelde! Snel sneed ze met haar sikkel het touw door en bevrijdde aldus het arme dier uit zijn netelige positie.

Je begrijpt, dat Gunnar op het ogenblik, dat het touw doorgesneden werd, omlaag tuimelde en in de grote soeppot terecht kwam. Doch daar het haardvuur gelukkig niet had willen opvlammen, was het water koud gebleven en de boer brandde zich dus gelukkig niet. Alleen had hij zijn neus ontveld en een snede in zijn voorhoofd opgelopen, terwijl er — behalve de soeppot — niets gebroken bleek te zijn.

Opnieuw de scherpe tong

TOEN de boerin de keuken binnentrad en haar man daar in van vettig water druipende kleren en met bebloed voorhoofd aantrof, betoonde ze geen medelijden. Ze vroeg hem snibbig om opheldering omtrent de malle vertoning, en nadat Gunnar het verhaal van zijn tegenslagen gedaan had, begon ze heftig te schimpen en te kijven.

„Had ik geen gelijk?" riep ze. „Ik ben aan het hooien geweest, en zie, hier sta ik voor je, precies zoals ik altijd geweest ben — terwijl jij, meneer Kok, meneer Huishen, meneer Koeherder, er uitzien als een beest! Waar is de boter? Waar is het bier? Waar is ons varken? Waar is ons middagmaal? Het is nog maar een groot geluk, dat ons kind nog leeft! Wat zeg je nu van zó'n man!"

De boerin nam het kind in haar armen, dat eerst zoet en rustig op de grond gespeeld had, maar dat nu — van de honger en van de schrik door al dat lawaai — luidkeels huilde.

„Arm stumpertje!" riep de vrouw uit, terwijl ze haar kind knuffelde. „Wat zou er van jou terecht komen, als je geen moeder had, om je te verzorgen?"

Maar toen begon ook zij te huilen en te snikken, terwijl Gunnar wijselijk zweeg.

Enige dagen later zagen de buren, dat Gunnar het huisteken boven de voordeur veranderd had. In de plaats van twee handen, die een vlammend hart omvatten, had hij er een bijenkorf met rondvliegende bijen geschilderd. En daaronder stond te lezen:

Een spitse tong, geloof me vrij,
Steekt feller dan een kwade bij.

Dit was de enige wraakneming van Gunnar Grauwbaard op zijn scherptongige vrouw.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

HET EERSTE OPTREDEN.

